

Le passage de la mer Rouge, Haggadah, rituel de la Pâque, Allemagne, vers 1450-1470.

L'épreuve du partage de la mer

Une foi inébranlable

Après les terribles plaies que subirent les égyptiens, ces derniers poursuivent les enfants d'Israël. Ceux-ci acculés au bord de mer, entendant les chars arriver, eurent un courage et une foi exemplaire.

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לו עמוד א

היה ר"מ אומר: כשעמדו ישראל על הים, היו שבטים מנצחים זה עם זה, זה אומר אני יורד תחלה לים וזה אומר אני יורד תחלה לים, קפץ שבטו של בנימין וירד לים תחלה, שנאמר: (תהלים סח) שם בנימין צעיר רודם, אל תקרי רודם אלא רד ים, והיו שרי יהודה רוגמים אותם, שנאמר: (תהלים סח) שרי יהודה רגמתם, לפיכך זכה בנימין הצדיק ונעשה אושפיזן לגבורה, שנאמר: (דברים) ובין כתפיו שכן; אמר לו רבי יהודה: לא כך היה מעשה, אלא זה אומר אין אני יורד תחלה לים וזה אומר אין אני יורד תחלה לים, קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחלה, שנאמר: (הושע יב) סבבוני בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה עוד רד עם אל, ועליו מפרש בקבלה: (תהלים) הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד וגו' (תהלים סט) אל תשטפני שבולת מים ואל תבלעני מצולה וגו', באותה שעה היה משה מאריך בתפלה, אמר לו הקב"ה: ידידי טובעים בים ואתה מאריך בתפלה לפני? אמר לפניו: רבונו של עולם, ומה בידי לעשות? אמר לו: (שמות יד) דבר אל בני ישראל ויסעו, ואתה הרם את מטך ונטה את ירך וגו', לפיכך זכה יהודה לעשות ממשלה בישראל, שנאמר: (תהלים קיד) היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו, מה טעם היתה יהודה לקדשו וישראל ממשלותיו? משום דהים ראה וינוס.

Talmud Bavli, traité Sota, page 37A

Rabbi Meir disait : quand les enfants d'Israël arrivèrent devant la mer, les tribus se disputèrent. L'une disait : «Je descendrai en premier dans l'eau», tandis que l'autre lui répondait : «Non ! C'est moi qui descendrai en premier !». La tribu de Benjamin s'élança et descendit en premier dans la mer comme il est dit : «Là-bas, c'est Benjamin le plus jeune, qui les domine» (Ps 68), ne dit pas *rodem* (qui les domine), mais *rad yam* (il a affronté la mer). Les princes de la tribu de Juda l'attaquèrent, comme il est dit : «Les princes de Juda s'avancent avec leurs frondeurs» (Ps 68). C'est pour cette raison que Benjamin le juste mérita d'être l'hôte de la divine Majesté, comme il est écrit «L'Eternel réside entre ses épaules» (Deutéronome 33).

Rabbi Yéhouda lui dit : cela ne se passa pas ainsi. En fait aucune des tribus ne voulait descendre dans la mer, jusqu'à ce que Nah'chon fils d'Aminadav s'élança et se jeta dans la mer, comme il est marqué «Ephraïm m'a entouré de mensonges et de duplicité la maison d'Israël. Mais Juda est soumis à dieu et attaché au très haut» (Hochea 12) (...) Au même moment, Moïse s'alanguissait dans sa prière. Le Saint béni soit-Il lui dit : «Les miens se noient dans la mer, et toi tu t'alanguis dans ta prière ? Il lui répondit : «Que puis-je faire d'autre?» il lui dit : parle aux enfants d'Israël et qu'ils avancent ! Et toi lève ton bâton, étends ta main sur la mer et fends-la. C'est pour cela que Juda mérita le pouvoir royal comme il est dit «Juda devint son sanctuaire, Israël fut son domaine». Qu'elle en est la raison ? Parce que «la mer vit (l'Nah'chon rentrer dans l'eau) et se retira».

Source : traduction d'Aaron Laskar